



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4116/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Крстић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Основног суда у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2971/19 од 12.05.2020. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2971/19 од 12.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2971/19 од 12.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 166/19 од 22.10.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили исплати на име новчаног обештећења за имовинску штету која јој је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању И 409/09 сада Основног суда у Врању И 745/17 и то: на име разлике зараде од исплаћене до минималне за септембар, октобар и новембар 2001. године 6.864,04 динара, са законском затезном каматом од 01.03.2004. године до исплате; на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2001. годину 10.623,97 динара, са законском затезном каматом од 01.03.2004. године до исплате; на име трошкова парничног поступка 11.320,00 динара, са законском затезном каматом од 10.06.2004. године до исплате и на име трошкова извршења 2.790,00 динара, са законском затезном каматом од 20.05.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиле за веће износе од досуђених износа у ставу првом изреке пресуде и то: на име трошкова парничног поступка за износ од 11.320,00 динара, са траженом законском затезном каматом на одбијени износ, на име трошкова извршног поступка за износ 2.790,00 динара, са траженом законском затезном каматом на одбијени износ, као и законску затезну камату на признати износ трошкова извршног поступка од 2.790,00 динара почев од 04.03.2009. године до 20.05.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова

поступка плати 25.460,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 18.000,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2971/19 од 12.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке у погледу главног дуга на име разлике зараде у висини од 6.864,04 динара, регреса у висини од 10.623,97 динара и трошкова извршења у висини од 2.790,00 динара и законску затезну камату на наведене износе. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке за трошкове парничног поступка, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског сада у Врању И 409/09, сада Основног суда у Врању И 745/17 исплати на име трошкова парничног поступка 7.546,66 динара, са законском затезном каматом од 10.06.2004. године до исплате, док је захтев тужиље за исплату већег износа од признатог износа на име трошкова парничног поступка па до износа од 11.320,00 динара досуђеног првостепеном пресудом, као и за камату, одбијени као неоснован. Ставом другим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, одбијени су, као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), утврдио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП, прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равнопрвности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијана пресуда усклађена је са правним ставом о одговорности државе за обавезу предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и о обавези да у случају неизвршења у разумном року накнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права и Уставног суда. Наиме, захтев тужиље је делимично усвојен и обавезана тужена да тужиљи накнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, с тим што је другостепени суд обавезујући тужену да тужиљи накнади трошкове парничног и извршног поступка имао у виду да је у тим поступцима од стране адвоката заступано више лица, и стим у вези досудио те трошкове. Сагласно наведеном, па када се имају у виду наводи ревизије, као и да тужиља уз ревизију није

доставила правноснажне судске одлуке којима је одлучено уз другачију примену и тумачење материјалног права, по оцени Врховног касационог суда у овом случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, нити ново тумачење права, са којих разлога нису испуњени услови из члана 404. ЗПП и са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. ставом 6. ЗПП, прописано је да против одлуке првостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, па како у споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 403. став 2. тачка 2. и 3. ЗПП, односно преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије, то је ревизија тужиље недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић